

**VRHOVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE**

1000 Ljubljana p.p. 639

5. vloga: (S) SPIS Postava po pravi
priporočeno na roko št. R 45976 30.11.04

PREJETO 01-12-2004
DNE:

Pisanje je taksirano s SIT / kolikib
- kolikoj je premalo za SIT
- pisanje prejeto brez takse.
Prejete vrednosti (denar, taksa, vrednostice in podobno)
Podpis pristojne sodne osebe:

I Up 447/2001-2

S K L E P

Vrhovno sodišče Republike Slovenije v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom vrhovne sodnice Irene Badovinac-Bjelič, ob sodelovanju vrhovnih sodnic in vrhovnih sodnikov Bojana Dolenca, Martine Lippai, svetnika Vasilija Poliča in Janeza Srebota kot članov senata ter pravosodne svetnice Irene Grm kot zapisnikarice, v upravnem sporu, ki ga je začela tožeča stranka, Grosuplje, ki jo zastopajo odvetniki dr. Peter Čeferin, Rok Čeferin, Aleksander Čeferin in Matej Seršen iz Grosuplje, proti toženi stranki Občinskemu svetu Občine Grosuplje, zaradi ničnosti sklepa Občinskega sveta tožene stranke o prenehanju mandata, o pritožbi tožeče stranke zoper sodbo (1. točka izreka sodbe in sklepa) Upravnega sodišča Republike Slovenije v Ljubljani, št. U 2253/2000-11 z dne 21.2.2001, na seji dne 17.11.2004

s k l e n i l o :

Pritožba se zavrže.

O b r a z l o ž i t e v

Z izpodbijano sodbo (1. točka izreka) je sodišče prve stopnje na podlagi določb 2. in 3. točke 1. odstavka 60. člena Zakona o upravnem sporu (ZUS, Uradni list RS, št. 50/97 in 70/2000) ugodilo tožnikovi tožbi, odpravilo sklep Občinskega sveta Občine Grosuplje o prenehanju mandata člana občinskega sveta, sprejetega na nadaljevanju 22. redne seje dne 6.12.2000 in zadevo vrnilo toženi stranki v ponovni postopek; s sklepom (2. točka izreka) pa je zavrnilo zahtevo za povrnitev stroškov postopka.

Tožbo je sodišče obravnavalo po določbi 3. odstavka 1. člena ZUS, saj glede na naravo izpodbijanega akta sodno varstvo v upravnem sporu ni zagotovljeno že po določbi 2. odstavka 1. člena ZUS. Z izpodbijanim aktom se namreč ne odloča o pravici ali obveznosti tožnika, pač pa se nanaša na njegovo pasivno volilno pravico, ki kot ustavna pravica iz 43. člena Ustave

o/ Vroci
1x taksirani po pravi
1x taksirani
Lj. 3.12.2004

Prejeto _____
Prepisano _____
Primerjano _____
Odpravljeno 06-12-2004

Republike Slovenije uživa ustavno jamstvo pri njenem uresničevanju in varovanju. Prenehanje mandata članu občinskega sveta ureja 37.a člen Zakona o lokalni samoupravi (ZLS), med razlogi za prenehanje mandata pa je tudi odstop. Odstop kot razlog za prenehanje mandata članu občinskega sveta določa tudi Statut Občine Grosuplje (Status). Po določbi 105. člena Poslovnika Občinskega sveta Občine Grosuplje (Poslovnik) občinski svet ugotovi prenehanje članstva zaradi odstopa na predlog komisije za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja (komisija). Iz upravnih spisov izhaja, da je bila podlaga za sprožitev postopka ugotovitve prenehanja mandata tožnikova izjava o nepreklicnem odstopu z dne 14.10.1998, podana pred lokalnimi volitvami, za katero je tožnik opozoril, da gre za zlorabo, saj je bila ta izjava dostavljena komisiji brez njegove vednosti. To izjavo je ob izstopu iz Socialno - demokratske stranke Slovenije preklical, preden je bil sprejet izpodbijani ugotovitveni sklep. Izjava volje o odstopu s funkcije mora biti po stališču sodišča prve stopnje v pisni obliki, mora pa biti tudi resna, svobodna in pristna. Dvom v resnost izjave izhaja že iz datumske označbe 14.10.1998, ko tožnik še ni imel mandata člana občinskega sveta. Zato tudi ni mogla biti podlaga za ugotovitev, da je tožniku prenehal mandat v občinskem svetu. Sodišče še pripominja, da Občinski svet Občine Grosuplje po določbi 37.a člena ZLS in identični določbi 24. člena Statusa takega pooblastila ni imel. Občinski svet lahko le ugotovi, da so nastopili razlogi za prenehanje mandata na podlagi poročila komisije, kar v obravnavanem primeru ni bilo storjeno. Zaradi vsega navedenega je sodišče prve stopnje tožbi ugodilo, ker je ocenilo, da na podlagi dejanskega stanja, ki je bilo ugotovljeno v postopku za izdajo izpodbijanega sklepa, ne more rešiti spora, ker bistvene dejanske okoliščine v postopku niso bile ugotovljene in ker niso bila upoštevana pravila postopka. Odločitev o stroških postopka je sodišče prve stopnje oprlo na določbo 3. odstavka 23. člena ZUS.

Tožnik v pritožbi zoper sodbo smiselno uveljavlja vse pritožbene razloge iz 1. odstavka 72. člena ZUS in predlaga, da pritožbeno sodišče samo meritorno odloči o zadevi, torej, ali je njegova odstopna izjava z dne 14.10.1998 pravno upoštevana ali ne. Strinja se sicer z razlogovanjem sodišča prve stopnje o tem, da obstaja dvom v resnost odstopne izjave z dne 14.10.1998, vendar meni, da ta izjava sploh ni bila resna, svobodna in pristna odstopna izjava. Žal pa izrek izpodbijane sodbe po njegovem mnenju ni v skladu z obrazložitvijo, saj bi morala slediti zgolj odprava izpodbijanega sklepa in njegova nadomestitev s sodno ugotovitvijo, da odstopa ni bilo, ne pa vračanje v ponovni postopek. V nasprotju z razlogi sodbe je tudi stališče sodišča prve stopnje, da glede na dejansko stanje ne more rešiti spora, ker bistvene okoliščine v postopku niso bile ugotovljene.

Tožena stranka na pritožbo ni odgovorila.

Pritožbo je bilo treba zavreči zaradi naslednjih razlogov:

V obravnavani zadevi je tožnik s tožbo zahteval ugotovitev ničnosti sklepa občinskega sveta tožene stranke glede prenehanja tožnikovega mandata za člana občinskega sveta in šele v pripravljalni vlogi je podrejeno predlagal tudi odpravo tega sklepa. Tožnik v tožbi in pripravljalni vlogi ne navaja razlogov za ugotovitev ničnosti. Ker po mnenju pritožbenega sodišča ugotovitveni sklep ni upravni akt, ampak je le posamični akt, ki se nanaša na tožnikovo pasivno volilno pravico, ugotavljanje ničnosti takega akta niti ni možna. Zato je sodišče prve stopnje pravilno odločalo v mejah podrejeno postavljenega tožbenega zahtevka, ki mu je ugodilo v celoti in izpodbijani sklep Občinskega sveta Občine Grosuplje odpravilo ter zadevo vrnilo toženi stranki v nov postopek. Tožnik je torej uspel s svojim podrejenim zahtevkom v celoti in si svojega pravnega položaja s pritožbo ne more več izboljšati. S tem pa tudi nima več pravnega interesa do pritožbe. Na pravni interes, ki je procesna predpostavka, mora sodišče paziti po uradni dolžnosti ves čas postopka, torej tudi v fazi pritožbenega postopka. Če pa pritožnik nima več pravnega interesa za pritožbo, je taka njegova pritožba po določbi 3. odstavka 343. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP), ki se na podlagi 1. odstavka 16. člena ZUS primerno uporablja za vprašanja postopka, ki niso urejena z ZUS, šteje za nedovoljeno pritožbo.

Zahtevek, ki ga tožnik postavlja sedaj v pritožbi, namreč, da bi moralo prvestopno sodišče odločati o njegovi pravici do mandata (spor polne jurisdikcije), pa bi tožnik moral postaviti najkasneje do izdaje sodbe prvostopnega sodišča. Po presoji pritožbenega sodišča je odločitev o tem, ali bo o nekem sporu odločalo v sporu polne jurisdikcije, v izključni domeni sodišča, ki odloča o sporu, seveda ob pogoju, da so podani zakonski pogoji za tako odločanje. S tem, ko je sodišče prve stopnje odločalo le v mejah podrejenega tožbenega zahtevka, pa je tožniku (ob pomanjkanju takega predloga) tudi posredno povedalo, da ne bo odločalo v sporu polne jurisdikcije.

Zaradi navedenega je pritožbeno sodišče tožnikovo nedovoljeno pritožbo na podlagi določbe 1. odstavka 351. člena ZPP v zvezi s 16. členom ZUS zavrglo.

V Ljubljani, dne 17.11.2004

Predsednica senata:
Irena Badovinac-Bjelič, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom.

Podpis pristojnega delavca sodišča:

[Handwritten signature]

1.12.2004

vednost:
predsedniku

